

ling er i den gældende statsskattelovgivning så ubetydelig, at man ikke har fundet tilstrækkelig anledning til at foreslå en graduering af personfradraget.

Som følge af størrelsen af det foreslåede personfradrag har man ikke ment det nødvendigt — som nu — at give særregler for beskatningen af *rentemodtagere m. v. og personer over 65 år*. Da personfradraget indrømmes som et fradrag ved statsskatteberegningen, medens de nugældende regler for de nævnte grupper af skattepligtige indrømmer en lempelse ved selve skatteansættelsen, således at den får virkning for andre indkomstskatter end statsindkomstkatten, må der træffes en særlig ordning for de pågældende skattepligtige for den kommunale indkomstskats vedkommende. En sådan ordning er foreslået i forslaget til lov om kommunal indkomstskat m. v.

Børnefradraget er foreslået afskaffet og erstattet af børnetilskud. Den nugældende børnetilskudsordning bortfalder ligeledes. Om den *nye børnetilskudsordning* er der i forbindelse med fremsættelsen af nærværende forslag fremsat et lovforslag, hvorved den bestående ordning udbygges som en permanent foranstaltning med kontante børnetilskud, der udbetales til moderen, i stedet for den nugældende ordning med modregning i skatten. De årlige tilskudsbeløb, der ydes for børn under 16 år, andrager pr. barn — *uanset indkomstens størrelse* — 330 kr., 300 kr. eller 270 kr., alt efter som barnet opholder sig i den første, anden eller tredje af de i forsorgslovens § 194 angivne kommunegrupper. Tilskudet forhøjes i visse tilfælde.

En særlig ordning er bl. a. truffet med hensyn til ydelse af børnetilskud i tilfælde, *hvor hustruen har indkomst ved selvstændig virksomhed eller ved arbejde for fremmede*. I så fald ydes der for hvert barn en *forhøjelse*, der udgør 5 pct. af hustruindtægten udover 1 000 kr., dog højst 50 pct. af det almindelige børnetilskudsbeløb; er ægtefællernes samlede indtægt over 20 000 kr. reduceres forhøjelsen. Man har derimod ikke foreslået et særligt *»hustrufradrag«* ved skatteberegningen. Som foran anført medfører forslaget om udskrivning af den almindelige indkomstskat til staten med en fast skattesats, i forbindelse med det dobbelte personfradrag for sambeskattede ægtefæller, for det langt overvejende antal skatteydere, at der ikke vil indtræde nogen skatteforhøjelse, hvor to selvstændigt skattepligtige personer, der begge har erhvervsindtægt, indgår ægteskab; og hvor hustruen under ægteskabet påtager sig arbejde, bliver skatten i disse tilfælde ikke højere end hvis den forøgede indtægt skyldtes mandens indsats. Særlige forhold

gør sig imidlertid gældende, hvor der er børn i ægteskabet, idet hustruens selverhverv her almindeligvis medfører ekstraudgifter til pasning af og tilsyn med børnene, og man har derfor fundet det rimeligt, at der under hensyn til disse udgifter ydes et forhøjet børnetilskud. Når forhøjelsen i et vist omfang sættes i forhold til størrelsen af hustruens indtægt ved selverhvervet — i lighed med, hvad der gælder nu med hensyn til hustrufradraget — skyldes dette, at indtægten normalt er udtryk for omfanget af hustruens beskæftigelse, der atter influerer på størrelsen af merudgifterne til børnenes pasning.

3. Skattefradragsreglen.

Som foran berørt er der foreslået en ændring i de nugældende regler om ret til fradrag for betalte personlige skatter.

For personers vedkommende hjemles der nu ret til fradrag af samtlige skatter af indkomst og formue ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

For selskaber, foreninger m. v. er fradragsretten allerede efter den gældende lovgivning begrænset.

Medens fradragsretten ved det foreliggende forslag foreslås helt ophævet for selskaber m. v., går forslaget for personers vedkommende ud på en ændring af fradragsretten, således at indkomst- og formueskatten til staten ikke skal kunne fradrages.

Dette stærkt debatterede spørgsmål har været gjort til genstand for en indgående behandling i skattelovskommissionen. I dennes betænkning, 1. del (1948), fremhæves navnlig,

at fradragsretten hindrer den fulde gennemførelse af en beskatning i forhold til skatteevnen, hvilket betyder en forøgelse af skattebyrden for de mindre indkomster og ikke mindst for mellemindkomsterne,

at de høje skalaprocenter, der er en følge af fradragsretten, som foran berørt rammer indtægtsforøgelser urimelig hårdt,

at skattefradragsreglen for personer med varierende indtægter kan medføre en hårdere beskatning end for personer med konstante indtægter,

at fradragsretten har medført, at den kommunale indkomstbeskatning udenfor hovedstaden er blevet regressiv, således at der, jo større indtægten er, afgives en desto mindre del deraf til kommunen, og

at retten til ved indkomstopgørelsen også at fradrage betalt formueskat influerer på den reelle formueskat, d. v. s. den efter formueskatteskalaen beregnede formueskat ÷ den indkomstskat, ved-